

Elke dag ben ik eenzamer, verlatener.
Gaandeweg breken alle banden.
Binnenkort zal ik alleen zijn.
Ik ben niets.

'ZIJ' drukt de punt van de korte sabel tegen
zich aan en wacht.
Na een tijdje kijkt ze naar hem toe en fluit
op een korte en gebiedende
manier. 'HIJ' kijkt om. 'ZIJ' kijkt terug voor
zich uit.

(kwaad)
Dat is geen vrijheid!
Dat is tirannie!

ZIJ
Nee!
Hulpverlening!

HIJ
Dat is de vrijheid om te tyranniseren,
wat het tegendeel van vrijheid is.

...
(tracht haar te overtuigen)
Dat is juist wat we het meest moeten zien te
belemmeren en te bestrijden

...
Daarom moeten we kiezen voor de theo-
rieën van de Ware Anarchist,
(wil zichzelf ook overtuigen)
Wat is de manier om vrijheid te verwerven?
Alle sociale ficties geheel en al vernietigen!
Hoe kan men alle sociale ficties geheel en al
vernietigen?
Door een sociale revolutie, plotseling, abrupt
overrompend.

...
Onze revolutie zou bij voorkeur een wereld-
revolutie moeten zijn.

ZIJ
Ik mag doodvallen als ik hier iets van begrijp.

HIJ
(als een verantwoording)
Ik voelde revolte in mij.
Ik wou mijn revolte begrijpen.
Ik wou dus een bewust en overtuigend Ware
Anarchist worden.

ZIJ
De werkelijkheid heeft ons niet meer nodig.

'ZIJ' kijkt terug voor zich uit, plaatst de klei-
ne sabel tegen haar buik en wacht.
'HIJ' komt dichterbij, kijkt naar zijn sabel
die op de grond ligt.
Raapt de sabel op, na enige twijfel.

HIJ
Ik heb - toen ik voelde dat ik dit intense en
infantiele verlangen
kon en ging bedwingen - mijn kalme inbezit-
neming van mijzelf erkend.

...
Lydia...
Het is nu misschien tijd dat ik zeg wat soort
mens ik ben.

Door mijn eigen natuurlijke neigingen, door
de omgeving van mijn
vroegste levensjaren, door de invloed van
studies, door dat alles
ben ik van de verinnerlijkte soort karakter,
egocentrisch, zwijgzaam,
niet zichzelf genoeg, maar zichzelf verloren
hebbend. Mijn gehele
leven is er een geweest van passiviteit en
droom.

Niets van wat ik geschreven heb werd ooit
voltooid. Mijn geesteskarakter
is zodanig dat ik een afkeer heb van het be-
gin en eind van dingen,
omdat het geen vaste punten zijn. Ik heb
geen principes. Vandaag
verdedig ik het één, morgen het ander. Maar
ik geloof niet in wat
ik dan zal verdedigen. Spelen met ideeën en
met gevoelens heeft
me altijd een bestemming geleken van de al-
lerhoogste schoonheid.

'ZIJ' luistert niet naar hem, keert zich naar
de celliste en gebaart haar om te spelen.
De celliste weet niet goed wat ze moet doen.
De situatie lijkt haar onecht. Ze speelt noch-
tans.
'HIJ' plaatst de sabel in haar nek.
'ZIJ' heft haar korte sabel op.

ZIJ
Houding om houding, beter de edelste, de
kalmste en de verhevenste.
Pose om pose, de pose te zijn die ik ben!

'ZIJ' pleegt zelfmoord.
'HIJ' bekijkt haar doodstrijd zonder haar
pijn te verlichten.

HIJ
Poet's love is this:
I love my love for thee more than I love thee!

'HIJ' gooit zijn sabel zwaarmoedig weg.
'ZIJ' sterft.

Lange stilte.

HIJ
God zij geprezen dat ik geen goed mens ben,
en het natuurlijk egoïsme heb der bloemen
en van de rivieren die hun weg gaan
Bezig beide, zonder het te weten
Met niets dan bloeien en met blijven stromen
Dit is de enige opdracht in de wereld
Deze: duidelijk bestaan.
en dat te doen zonder eraan te denken.

'HIJ' gaat naar de bandopnemer en stopt
hem.
Draait even terug en laat hem spelen.

OFF
Dit is de enige opdracht in de wereld
Deze: duidelijk bestaan.

'HIJ' stopt de bandopnemer, plukt alle stek-
kers uit en plaatst de bandopnemer in de vis-
bak.

'HIJ' lijkt eerder opgewekt.

HIJ
Ik ben altijd verbaasd als ik iets heb voltooid.
Ik ben verbaasd.
Mijn zin voor perfectie zou mij moeten ver-
hinderen iets te voltooien,
zij zou mij zelfs moeten verhinderen ergens
aan te beginnen.
maar ik denk daar niet aan.

...
...
('HIJ' steekt een sigaret op)
Ik steek een sigaret op, - eindelijk -
en in de sigaret proef ik de bevrijding van
alle gedachten
Ik volg de rook gelijk een eigen weg
En in een passend en gevoelvol ogenblik ge-
niet ik
de bevrijding van alle speculaties
...
En ik ga door met roken...

...
Zolang het lot het mij vergunt zal ik door-
gaan met roken...

...
Men HOORT muziek:
Orkest-versie finale van *Tales of Hoffmann*.
Celliste komt op (zonder cello)

'HIJ' rookt gewoon verder.

Tekst Operafinale:
La Muse:
Et moi? Moi, la fidèle amie
dont la main essuya tes yeux?
Par qui la douleur endormie
s'exhale en rêves dans les cieux?
Ne suis-je donc rien?
Que la tempête des passions s'apaise vers toi!
L'homme n'est plus: renais poète!
Je t'aime, Hoffmann! Appartiens moi!

Hoffmann:
Comme des astres radieux!
Et je sens, ô ma Muse aimée
passer ton haleine embaumée
sur mes lèvres et sur mes yeux!
Muse aimée, je suis à toi!

Muzikale finale

DOEK

Paul Pourveur
naar teksten van **Fernando Pessoa**

Fernando Pessoa: *Gedichten*,
vertaling August Willemssen.
Uitgeverij De Arbeiderspers.